

Heitt varð á J. P. Gregoriussen um at tekna eitt uppskot, um hvussu økið kundi skipast. Økið er avhegnað, bonkur settur upp og talva, sum greiðir frá økinum. Tillagingin hevur verið í tráð við hetta uppskotið hjá J. P. Gregoriussen - Tó ikki fylgt til fullnar.

Mynd: Dávur Winther

tveitt varð frá landi, og bjargaðist hann í øllum góðum. Ein annar maður, sum æt Thomas White, varð slongdur upp á land í einum óførum óløg, og tann triði maðurin, Thomas Mouat, skolaði eisini upp í einum seinni óløg. Av teimum 22 monnunum, sum við vóru, bjargaðust bert hesir triggir, allir vóru teir úr Stromnes. Svínøyingar tóku væl ímóti teimum, vístu teimum størsta beinasemi og blíðskap. Triðja dagin eftir fóru teir til Havnar við teimum, tá vóru átta lík ríkin upp á land teirra millum skiparin, William Melwin, sum átti ein triðing í skipinum.

Kópafangarin ella Skotaskipið, sum tað áður hevur verið nevnt, var sluppin “Rachel” úr Stromnes á Orknoy. Hon var 19. nov. farin undir oynna Skerry á kópaveiðu og kom hagar dagin eftir í fylgi við einari aðrari slupp, “The Friendship”. Teir fingi beinanvegin 22 kópar, men longu sama dagin ruskaði hann av landsynningi, tað gjørdist rættiligt illveður, so ikki var siglandi, og átta dagar eftir vóru teir ríknir norð undir Svínøynna.

Soleiðis verður greitt frá í sjóforhoyrinum, sum hildið varð í Havn 4. december. Norðøya kirkjubók umtalar

Poul Mejer Justinussen - Poul á Fuglberg, ynskti at seta økið í virðiligan stand og gav tí pening til endamálið.

Mynd: Frits Johannesen

eisini hendingina og sigur: “Aar 1786 den 27. nov. er et Skip fra Schotland strandet paa Svinø, af hvis Mandskab ickum tre bleve i live, mens 17 opkastede ad Stranden

efterhaanden og begravede i Svinø.”

Símun Júst í Svínø hevur greitt frá søguni, sum hon hevur livað í fólkamunni: Ein mánað fyri jól vóru trý skip

at síggja eystan fyri Svínøynna; tað var í lýsingini, og stutt eftir brendi hann á av landsynningi. Tvey sluppu norð um oynna, men tað triðja skipið rak inn á víkina og slapp ikki útaftur; tað hevði brotið stingunebban og lá tí so langt frá vindinum. Tað rak á land á Gortatanga. Frá skipinum varð ein lína tveitt, svínøyingar fingi í hana og drógu síðani eina ógvuliga tjúkkka línu á land. Allir menninir fóru í senn á línuna, men beint tá kom eitt óløg, línin slitnaði, og bert triggir komu livandi á land. Hinir doyðu allir, meðan alt fólkið í bygdini mátti standa og hyggja at uttan at kunna hjálpa. Tá vóru eini 40 fólk í Svínø, harav 10 menn í góðum aldri.

Staðið, har kópafangarin fór á land, nevndu teir Gortabuktin, men síðan var tað nevnt Skotabuktin, eitt lítið innvik dygst við lendingina í víkini. Til barlast høvdu teir dimmgrátt grót við ljósum rípum; hetta grótslagið finst enn í mølini har, og rópa teir tað Skotasteinar. Men nú eru teir flestu brýndir upp í einki av briminum og horvnir, eins og árin hava kámað burtur minnið um tilburðin -. Sum kirkjubókin sigur, róku 17 lík upp, og vórðu tey jarðað so hvørt, tó ikki í kirkjugarðinum, men fyrri handan Forðagarðar ella, sum tey eisini rópa tað, yviri á Skotum, har leiðið enn verður ávíst. Stutt fyrri skuldi so nógv verða grivið í kirkjugarðinum, at hann var fullur, og fingi teir tí ikki vígda jørð. – Tað skuldi so verið meslingarnir, sum gingi úr 1781 – 82, men kirkjubókin prógvar ikki hetta.

Minnisplátan, sum býráðið í Stromness hevur latið, hagani “Rachel” kom frá, verður avdúkað av ráðsformanninum á Orknoy, Stephen Hagan, sum kemur higar til høvið. (Ráðsformaðurin á Orknoy kann í ávisan mun samanlíknast við løgmann hjá okkum)